

Недоступен ни однин перевод.

Имрӯзо зери сиёсати хирадмандонаи Асосгузори сулҳу ваҳдати миллӣ – Пешвои миллат, Президенти Ҷумҳурии Тоҷикистон мухтарам Эмомалӣ Раҳмон дар кишвари мо барои пешгирии гаравиши ҷавонон ба гурӯҳҳои ифротӣ барномаҳои мушаххас роҳандозӣ шудаанд, ки дар роҳи шинохти миллӣ, арҷгузорӣ ба арзишҳои миллӣ, тарғибу ташвиқи ҷаҳонбинии илмӣ дар ҷомеа, мубориза бо ифротгарой ва бегонапарастӣ инчунин дар мубориза бо экстремизму терроризм ва саҳмгузорӣ дар сулҳу суботи кишвар натиҷаҳои назаррас дода истодаанд, ки дар васоити ахбори умум, махсусан радиову телевизион, маҷаллаву рӯзномаҳо нашр шуда истодаанд.

Як қисми ҷавонони мо аз ҳисоби бетачрибагӣ ва малакаи кофӣ надоштан ба гурӯҳҳои осебпазир шомил гаштанд. Сабаби ба ин гурӯҳҳо шомил шудани ҷавонон пеш аз ҳама ин ноогоҳӣ аз авзои сиёсии ҷаҳон, дарк накардани ҳатари ифротгарой, зудбӯвар будан, ба доми фиреб ва таъсири одамони тасодуфӣ қарор гирифтани соҳиби пули муфт гаштан ва аз ҳама асосӣ надоштани дониши хуб мебошад. Ифротгароеӣ ақидаи террористии экстремистӣ дошта аз вазъи иҷтимоӣ ва ақидаи динии шаҳрвандон моҳирона истифода бурда, тариқи технологияи муосир, телефонҳои мобилию воситаҳои интернетӣ ва дар ҷойҳои ҷамъиятӣ онҳоро ба сӯйи ҳадафҳои ғарарнокии худ, махсусан дар муҳоҷират бо ҳар роҳу воситаи ба худ ҳос ба катлу куштор ба бераҳмию разилӣ мебаранд. Пешроҳи шомилшавӣ ба ин гурӯҳҳоро фақат ва фақат таълиму тарбияи яққояи омӯзгорон ва волидайн гирифта метавонаду ҳалос.

Хело бад аст, агар кас тақдири ояндаи фарзанди худро фақат ба души муаллим ҳавола кунад. Вазифаи падару модар танҳо ба дунё овардани фарзанд нест, балки тарбияи дурусти фарзанд ва инсонии бомаърифат, ҳушодобу созандаро ба воя расонидан низ мебошад, зеро волидайн барои қамъбии фарзанд нафақат вазифадору масъул, балки ҷавобгар мебошанд. Агар падару модар ва ашхоси калонсоли ҷомеа барои фарзандон ва ҷавонони имрӯза намунаи ибрат бошад, рафтори самимонаву ғамхорона дошта бошанд, фарзандон чунин хоҳанд шуд. Бинобарин яке аз вазифаҳои муқаддаси волидайн ва муаллим баҳраманд гардонидани ҷавонон аз илму дониш ва ахлоқи ҳамида мебошад. Дар чунин шароити орому осуда ба илмомӯзӣ рӯй овардани ҷавонон - ин боварӣ ба ояндаи неки худ, оила ва ватани худ мебошад, ки ин ягона роҳи наҷотёбӣ аз вартаи ифротгароеӣ шуда метавонад. Чуноне, ки Сарвари давлат дар суханронии худ қайд намуданд: “Ифротгарой ва ҳурофотпарастӣ сарчашмаи ҷаҳолоту торикӣ буда, ба миллат ва мардуми тоҷик танҳо бадбахтӣ меорад ва барои рушду тараққиёти ҷомеаву давлат монеаи қиддӣ эҷод мекунад”. Ба доми фиребу найранги ифротиеӣ наафтидан аз ҳуди ҷавонон вобастагии калон дорад. Ҷавонони моро танҳо дӯситию муттаҳидӣ, дастгирии яқдигар, дониши муқаммал, қасбу ҳунар, меҳнати ҳалол, умед ба орзуҳои неки оянда ва дарки воқеият аз чунин вартаи торикӣ ҷаҳолат наҷот дода метавонад. Ҳар як ҷавони бо оро номуси ҷомеа бояд тамоми кӯшишу нерӯи худро барои ободию тинчии

кишвари худ равона созад, аз баъзе мушкилиҳои зиндагӣ рӯхафтода нашавад.

Аз роҳи нодуруст баровардани як шахс ва ба роҳи дуруст хидоят кардани ӯ ин худ зиндагӣ, сахмгузори дар ободии кишвари азизе, ки мо дорем махсуб меёбад.

Ба сабукандешӣ роҳ надихед ва кори иҷро мекардаатонро дар тарозӯи ақл таҳлил намоед.

И.Идиев